

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoP/14/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217219883
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217219883.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

U. súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovovej, v právnej veci navrhovateľa (pôvodne maloletého): U. I. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., M. S. 3, zast. N. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., M. S. 3, proti osobe povinnej platiť výživné (povinnému): U. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., H. X/X, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Natália Borsosová, s.r.o., so sídlom Komárno, Ul. bisk. Királyya 6, IČO: 47 251 395 o zvýšenie výživného, o odvolaní povinného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 28. 01. 2019 č. k. 9P/220/2017-131 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa vyživovacej povinnosti povinného m e n í tak, že vyživovaciú povinnosť povinného na navrhovateľa U. I. G., nar. XX. XX. XXXX zvyšuje zo sumy 100 eur mesačne na sumu 160 eur mesačne, počnúc dňom 19. 09. 2017, ktoré je povinný platiť vždy do 15 dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľa, čím sa m e n í rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 07. 12. 2010 č. k. 7C/264/2010-22 v časti o výživnom na navrhovateľa a vo zvyšku návrh z a m i e t a .

V napadnutej časti týkajúcej sa zročného výživného a nároku na náhradu trov konania rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zvýšil vyživovaciú povinnosť povinného na navrhovateľa zo sumy 100 eur mesačne na sumu 200 eur mesačne počnúc od 19. 09. 2017 s tým, že výživné je splatné vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám navrhovateľa, čím zmenil rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 7C/264/2010-22 zo dňa 07. 12. 2010 v časti o výživnom na navrhovateľa. Zaostalé výživné za obdobie od 19. 09. 2017 do 31. 01. 2019 v sume 539,96 eura uložil povinnému zaplatiť v mesačných splátkach po 50 eur až do vyrovnaní spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky sa stane zročným celý dlh. Ďalším výrokom návrh vo zvyšku zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

2. Svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 62 ods. 1- 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 a 3 Zákona o rodine. Uviedol, že matka maloletého sa návrhom zo dňa 19. 09. 2017 domáhala zvýšenia vyživovacej povinnosti otca na v tom čase maloletého navrhovateľa zo sumy 100 eur mesačne na sumu 250 eur mesačne od podania návrhu dôvodiac zvýšenými odôvodnenými potrebami navrhovateľa za obdobie sedem rokov od posledného rozhodnutia o výživnom, pričom vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 9P/220/2017-59 zo dňa 05. 02. 2018 tak, že zvýšil vyživovaciú povinnosť povinného zo sumy 100 eur na sumu 200 eur mesačne počnúc od právoplatnosti rozsudku. Zároveň povinnému uložil povinnosť zaplatiť zročné výživné za obdobie od 19. 09. 2017 do 31. 01. 2018 vo výške 500 eur do 31. 08. 2018.

Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 6CoP/14/2018-78 zo dňa 24. 10. 2018 rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre nedostatočne zistený skutkový stav. Navrhovateľ dňa 07. 10. 2018 dovŕšil plnoletosť a dňa 28. 11. 2018 oznámil, že vstupuje do konania a trvá na podanom návrhu. Po doplnení dokazovania ustálil, že rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 7C/264/2010-22 zo dňa 07. 12. 2010 bolo rozvedené manželstvo rodičov navrhovateľa, ktorého spolu s mal. bratom X. zveril do osobnej starostlivosti matky, pričom otca detí (povinného), zaviazal prispievať na výživu navrhovateľa mesačne sumou 100 eur a na mal. X. mesačne sumou 200 eur. V čase rozhodovania o vyživovacej povinnosti navrhovateľ mal 10 rokov a navštevoval 4. ročník základnej školy. Matka bola súkromná podnikateľka, pracovala ako masérka a podľa potvrdenia o podaní daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2009 mala nulový príjem. Povinný mal v roku 2009 čistý základ dane vo výške 6 356,36 eura, čo znamená, že jeho mesačný príjem bol vo výške 529,70 eura. V súčasnej dobe navrhovateľ navštevuje gymnázium, býva v spoločnej domácnosti s matkou, chodí na doučovanie zo slovenského a z anglického jazyka, za ktoré matka platí spolu mesačne sumu 60 eur, nosí dioptrické okuliare, za mobilný telefón mesačne platí 20 eur, a okrem toho má ďalšie výdavky, ktoré predstavujú poplatky na školou organizované výlety a exkurzie a tiež výdavky v súvislosti s ošatením, kozmetikou a hygienickými potrebami. Mesačné výdavky matky na bývanie predstavujú poplatky a to 96,64 eura za plyn a TV, 39 eur za elektrinu, 15 eur za internet, polročne uhrádza sumu vo výške 50 až 70 eur za vodu, ďalej spláca mesačne 100 eur povinnému z dôvodu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov a má výdavky aj na staršieho syna, ktorý študuje na vysokej škole. Finančne jej pomáha jej matka, a to sumou vo výške 200 eur mesačne. V súčasnosti matka naďalej vykonáva podnikateľskú činnosť, jej priemerný čistý mesačný príjem za rok 2016 bol vo výške 178,24 eura a za rok 2017 bol vo výške 288 eura. Z daňových priznaní vyplýva, že jej zdaniteľný príjem za rok 2016 bol vo výške 4 638,10 eura a za rok 2017 vo výške 6 300,14 eura. Pokiaľ ide o povinného, tento mal v roku 2016 čistý základ dane vo výške 7 392,43 eura a v roku 2017 čistý základ dane vo výške 4 156,96 eura a jeho priemerný mesačný príjem v roku 2016 bol vo výške 616 eur a v roku 2017 bol vo výške 346,41 eura, pričom na pojednávaní dňa 28. 01. 2019 povinný uviedol, že v súčasnosti jeho mesačný príjem je asi vo výške 500 až 600 eur. Povinný uviedol mesačné výdavky súvisiace s bývaním, a to v sume 21 eur za plyn, 97 eur za GO fond a vodu, 27 eur za elektrinu a 4,64 eura za rozhlas a TV. Je vlastníkom dvojizbového bytu, na ktorý spláca hypotéku mesačne vo výške 136 eur a má ďalšiu pôžičku vo výške 3 000 eur, ktorú mesačne uhrádza sumou 110 eur. Okrem navrhovateľa má vyživovaciu povinnosť voči X. G. vo výške 200 eur, ktorému platí aj paušál za mobilný telefón spolu so svojím paušálom, v sume 70 eur.

3. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil, že návrh navrhovateľa je čiastočne dôvodný, keď v konaní mal za preukázané, že od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti uplynulo približne 8 rokov, odkedy tak na strane navrhovateľa, ako aj na strane povinného došlo k podstatnej zmene pomerov. Poukázal na to, že navrhovateľ prešiel na iný stupeň školskej dochádzky, navštevuje strednú školu, s čím sú spojené vyššie výdavky, v rámci mimoškolských aktivít chodí na hodiny slovenského a anglického jazyka, má aj ďalšie bežné výdavky na školu, stravovanie, vreckové, telefón, internet, hygienu, kozmetiku a pod. a výdavky na výlety a exkurzie počas školského roka považoval tiež za významnú položku pri výdavkoch navrhovateľa. Konštatoval, že oproti predchádzajúcemu rozhodnutiu súdu matka už má určitý pravidelný príjem, a to za rok 2016 mesačne vo výške 178,24 eura a za rok 2017 mesačne vo výške 288 eur, z ktorého každý mesiac uhrádza povinnému sumu vo výške 100 eur, a preto u nej nezhliadol podstatnú zmenu pomerov. S ohľadom na skutočnosť, že matka má nižší príjem ako sú ňou deklarované výdavky dodal, že matku podporuje jej matka, a to mesačne minimálne sumou 200 eur. U povinného mal za preukázané, že do určitej miery došlo k zmene na jeho strane, nakoľko povinný oproti predchádzajúcemu obdobiu mal vyšší príjem v roku 2016, a to minimálne o 86,30 eura mesačne. Uviedol, že podľa potvrdenia Daňového úradu Nitra zo dňa 12. 12. 2018 mesačný príjem povinného v roku 2017 bol vo výške 346,41 eura, ale podľa vyjadrenia povinného, v súčasnosti zarába mesačne 500 až 600 eur, mesačne dostáva sumu vo výške 100 eur od matky navrhovateľa, a teda v súčasnosti jeho mesačný príjem sa pohybuje minimálne medzi sumou 600 až 700 eur netto. Poznámene, že zdaniteľný príjem povinného za rok 2017 bol vo výške 19 074,07 eura, povinný si uplatnil paušálne výdavky vo výške 60 %, pričom daňovník paušálne výdavky oproti skutočným výdavkom nijakým spôsobom nemusí preukazovať, a preto reálne výdavky povinného na podnikanie za rok 2017 mohli byť aj oveľa nižšie ako 60 % z úhrnu príjmu podnikania. Poukazujúc na to, že povinný pracuje ako skladník, konštatoval, že jeho skutočné výdavky nemohli byť tak vysoké ako sú jeho paušálne výdavky (11.444,44 eura), čo znamená, že aj jeho čistý príjem za rok 2017 musel byť v skutočnosti vyšší ako je základ dane. Podotkol, tiež že matka mala za rok 2017 skoro rovnaký základ dane ako mal povinný, pričom jej zdaniteľný príjem bol trojnásobne nižší a matka oproti povinnému v daňovom priznaní za rok 2017

preukazovala svoje skutočné výdavky, čo znamená, že jej reálny príjem zodpovedá výške základu dane. Pri určení vyživovacej povinnosti neprihliadol na celkovú výšku výdavkov povinného súvisiacich s jeho úvermi poukazujúc na zákonné ustanovenie § 62 ods. 5 Zákona o rodine. Dospel k záveru, že existuje odôvodnená potreba zvýšiť vyživovaciu povinnosť povinného, pričom primeranú výšku výživného určil sumou 200 eur. Návrh vo zvyšku zamietol majúc za to, že zvýšenie vyživovacej povinnosti povinného o ďalších 50 eur by už mohlo ohroziť jeho životnú úroveň. Prezentoval názor, že určená suma výživného bude v prospech oprávneného a neohrozí existenciu povinného, pretože po odpočítaní určenej výšky výživného z terajšieho príjmu povinného, zostatok finančných prostriedkov bude cca rovnaký, ako bol aj pred zvýšením jeho vyživovacej povinnosti. Vyživovaciu povinnosť povinného zvýšil od 19. 09. 2017, t.j. odo dňa podania návrhu na začatie konania a zaostalé výživné za obdobie od 19. 09. 2017 do 31. 01. 2019 určil vo výške 539,96 eura, ako rozdiel medzi doposiaľ určeným výživným a aktuálne určeným výživným po odpočítaní reálne zaplateného výživného (12 dní za mesiac september 2017 vo výške 39,96 eura, t.j. $100:30=3,33 \times 12 \text{ dní} = 39,96 \text{ eura}$, za mesiace október 2017 až december 2017 vo výške 300 eur, t.j. 3 mesiace \times 100 eur a za mesiace január a február 2018 vo výške 200 eur, t.j. 2 mesiace \times 100 eur). S poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 CMP v spojení s § 232 CSP umožnil povinnému splácať zaostalé výživné v mesačných splátkach po 50 eur spolu s bežným výživným až do vyrovnaní, a to vzhľadom na výšku jeho príjmu a výšku súdom zvýšeného bežného výživného. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie povinný, domáhajúc sa ním jeho zmeny a zvýšenia jeho vyživovacej povinnosti na oprávneného zo sumy 100 eur na sumu 150 eur mesačne od právoplatnosti rozhodnutia súdu. Tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutočný stav vecí, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu označil za zmatečné, nepreskúmateľné a arbitrárne. Nestotožnil sa so zisteným skutkovým stavom ohľadne pomerov na strane matky navrhovateľa, ani s konštatovaním, že na jej strane nedošlo od posledného rozhodnutia k podstatnej zmene pomerov a vytkol, že súd prvej inštancie v tomto smere nevykonal dokazovanie v dostatočnej miere. Pokiaľ súd prvej inštancie poukázal na to, že matku oprávneného podporuje aj jej matka mesačne sumou 200 eur opomenul, že uvedenú sumu vynakladá mesačne stará matka navrhovateľa na úhradu odvodov jeho matky a nie na navrhovateľa. Dal do pozornosti, že je proti logike, aby stará matka uhrádzala mesačne 200 eur titulom odvodov svojej dcéry, ktorá zarobí cca 288 eur mesačne. Trval na tom, že matka navrhovateľa zarába oveľa viac, než deklarovala v priebehu konania, pričom už len jej bežné výdavky presahujú jej reálny príjem, čo súd vôbec neskúmal. Vytkol, že s majetkovými pomermi matky sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, pričom matka je výlučnou vlastníčkou rodinného domu nachádzajúceho sa v katastrálnom území U., zapísaného na LV č. XXXX, kde prevádzkuje svoj salón. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania bezpochyby vyplýva, že matka je zdravá, a preto súd mal skúmať, prečo si nevie viac zarobiť než 288 eur mesačne. Namietal tiež zarátanie sumy 100 eur do jeho príjmu, ktorú sumu mu titulom vyporiadania BSM poukazuje matka a túto považuje za kompenzáciu toho, že po rozvode jej nechal všetok majetok, ktorý spoločne nadobudli, a ktorý ona užíva v plnej miere. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie bez toho, aby skúmal jeho reálne výdavky, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia hypoteticky vychádzal z toho, že jeho reálne výdavky na podnikanie za rok 2017 mohli byť aj oveľa nižšie ako 60 % z úhrnu príjmu podnikania. Tvrdil, že súd mal možnosť v prípade akýchkoľvek pochybností skúmať aj jeho výdavky v podnikaní, avšak tak neučinil a nezaoberal sa ani otázkou, z čoho matka hradí nadštandardné výdavky pre navrhovateľa a ďalšieho syna. Vyzdvihol, že súd prvej inštancie sa opomenul zaoberať tým, že v súčasnosti prispieva na výživu staršieho syna sumou 200 eur, a platením výživného na navrhovateľa vo výške 200 eur a mesačnej splátky po 50 eur titulom zaostalého výživného sa dostane do situácie, že si bude musieť požičať na zabezpečenie nevyhnutných výdavkov. Z mesačného príjmu 600 eur po odpočítaní výživného na synov mu totiž ostane 150 eur, čo je menej, ako v súčasnosti určené životné minimum (205,07 eura). V závere prezentoval názor, že matka si nastavila neúnosne vysokú životnú úroveň, k tomu prispôsobila životnú úroveň syna a žiada prostredníctvom súdu, aby sa spolupodieľal na takto vysoko nastavenej životnej úrovni aj napriek tomu, že jeho finančné možnosti to neumožňujú. Zosumarizoval, že od poslednej úpravy sa jeho finančné možnosti zásadne nezmenili, je si vedomý, že nástupom na strednú školu sa zvýšili výdavky navrhovateľa, avšak nesúhlasil so súdom určenou sumou.

5. K odvolaniu povinného sa vyjadril navrhovateľ písomným podaním, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie potvrdiť, nakoľko ho považuje za spravodlivé.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom odvolania (§ 65 zák. č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok - ďalej len „CMP“) po zistení, že odvolanie podal účastník konania v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie povinného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie povinného je dôvodné čiastočne.

7. Predmetom konania, začatom na návrh matky v tej dobe maloletého navrhovateľa dňa 19. 09. 2017, je zvýšenie vyživovacej povinnosti povinného zo sumy 100 eur mesačne na sumu 250 eur mesačne od podania návrhu. Navrhovateľ, ktorý dňa 07. 10. 2018 dovŕšil plnoletosť, dňa 28. 11. 2018 vstúpil do konania a na podanom návrhu zotrval. Preskúmaným rozsudkom súd prvej inštancie návrhu čiastočne vyhovel, keď zvýšil vyživovaciu povinnosť povinného na navrhovateľa zo sumy 100 eur mesačne na sumu 200 eur mesačne, rozhodol o zročnom výživnom za obdobie od 19. 09. 2017 do 31. 01. 2019 v sume 539,96 eura, ktoré povolil povinnému splácať v mesačných splátkach po 50 eur až do zaplataenia spolu s bežným výživným a návrh na zvýšenie vyživovacej povinnosti vo zvyšku zamietol. Zamietajúci výrok pre absenciu odvolania účastníkov konania nadobudol právoplatnosť a predmetom odvolacieho konania je len výrok o zvýšení vyživovacej povinnosti povinného, o zročnom výživnom a nadväzujúci výrok o náhrade trov konania.

8. Odvolací súd prioritne uvádza, že v odvolacom konaní ide v poradí o druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie potom, čo Okresný súd Komárno prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 9P/220/2017-59 zo dňa 05. 02. 2018 tak, že zvýšil vyživovaciu povinnosť povinného zo sumy 100 eur na sumu 200 eur mesačne počnúc od právoplatnosti rozsudku a zároveň povinnému uložil povinnosť zaplatiť zročné výživné za obdobie od 19. 09. 2017 do 31. 01. 2018 vo výške 500 eur do 31. 08. 2018. V dôsledku odvolania povinného Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 6CoP/14/2018-78 zo dňa 24. 10. 2018 tento rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre nedostatočne zistený skutkový stav a nepreskúmateľnosť. Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol nielen citáciu zákonných ustanovení dopadajúcich na prejednávaný prípad, ale poskytol i ich teoretický výklad a hľadiská významné pre ich aplikáciu. Nakoľko odvolací súd na týchto svojich záveroch naďalej zotráva ako na stále platných, duplicitne ich opakovať nebude a na ne v ďalšom len ako na stále platné poukazuje.

9. V predmetnej veci súd prvej inštancie doplnil v intenciách zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu dokazovanie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zmenu pomerov na strane účastníkov konania, z ktorých vychádzal i odvolací súd. V tomto smere odvolací sumarizuje, že naposledy bolo o výživnom na navrhovateľa rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 7C/264/2010-22 zo dňa 07. 12. 2010, ktorým bolo manželstvo jeho rodičov rozvedené, mal. deti pochádzajúce z ich manželstva U. I. G., nar. XX. XX. XXXX a X. G., nar. XX. XX. XXXX boli zverení do osobnej starostlivosti matky a otec detí bol zaviazaný prispievať na výživu maloletého U. I. mesačne sumou 100 eur a na X. mesačne sumou 200 eur. Obaja rodičia inú vyživovaciu povinnosť nemali. V dobe tohto rozhodovania, boli živnostníkmi, matka z tejto činnosti vykazovala nulový príjem a povinný dosahoval príjem 529,70 eura netto priemerne mesačne. Navrhovateľ bol žiakom 4. triedy základnej školy. V čase rozhodnom pre posúdenie návrhu matka navrhovateľa naďalej pracuje ako živnostníčka (masérka), v roku 2016 dosiahla mesačný príjem 178 eur a v roku 2017 vo výške 288 eur. Rovnako tak povinný je živnostníkom, v roku 2016 mal priemerný zárobok 559,20 eura netto mesačne a v roku 2017 vo výške 340,82 netto mesačne. Obom rodičom okruh ich vyživovacích povinností zostal zachovaný, keď žiadna ďalšia vyživovacia povinnosť im nepribudla a túto majú doposiaľ voči navrhovateľovi a X., ktorý sa štúdiom na vysokej škole pripravuje na budúce povolanie. Aktuálne navrhovateľ je študentom III. ročníka gymnázia.

10. Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení vyslovil názor, že niet sporu, že na strane navrhovateľa od doby posledného rozhodovania došlo k podstatnej zmene pomerov, keď uplynutie viac ako 7-ročného obdobia od posledného rozhodovania o výživnom spôsobilo u navrhovateľa prirodzený nárast jeho potrieb a nákladov v súvislosti s jeho fyzickým vospievaním, zvýraznený aj jeho nástupom na strednú školu a teda nadobúdaním vzdelania pre prípravu na budúce povolanie na škole vyššieho stupňa, ktoré skutočnosti ako všeobecne platné nie je potrebné ani bližšie dokazovať a od ktorého nemá dôvod sa ani v súčasnosti odkloniť. U otca k podstatnej zmene pomerov nedošlo, keď jeho príjem zostal

zachovaný na úrovni v dobe posledného rozhodovania o výživnom, pričom v tomto smere bolo potrebné vychádzať z tvrdenia povinného, že dosahuje príjem 500-600 eur mesačne. Úvahy súdu prvej inštancie ohľadne paušálnych výdavkov povinného vo výške 60% z úhrnu jeho príjmu uplatnených v daňovom priznaní za rok 2017 si odvolací súd neosvojil, keď bez ich bližšieho skúmania a preukázania ich neprímeranosti, sú len v hypotetickej rovine. Na strane matky navrhovateľa bola zaznamenaná zmena pomerov v súvislosti s nárastom jej zárobku oproti dobe posledného rozhodovania, kedy žiaden príjem nevykazovala, avšak s ohľadom na jeho výšku nemožno túto zmenu charakterizovať ako podstatnú. V rovine dohadov sú aj tvrdenia povinného, že matka zarába oveľa viac ako deklarovala, pretože ich nepodporil žiadnym dôkazom. Pokiaľ povinný tvrdil, že len bežné mesačné výdavky matky presahujú jej reálny príjem, zrejme opomenul, že identická situácia je i na jeho strane.

11. Odvolací súd po zohľadnení všetkých, v tomto smere zhora uvedených atribútov, majúť na zreteli určujúce hľadiská pre zmenu súdnych rozhodnutí o výživnom (§ 62 a nasl. Zákona o rodine) dospel k záveru, že vyživovacia povinnosť povinného k navrhovateľovi doposiaľ trvá a od posledného rozhodovania o výživnom došlo k podstatnej zmene pomerov na strane navrhovateľa, pri zohľadnení i vývoja životných nákladov, odôvodňujúcich zvýšenie vyživovacej povinnosti povinného na navrhovateľa. Na rozdiel od prvoinštančného súdu odvolací súd má za to, že zisteným zmenám zodpovedá zvýšenie vyživovacej povinnosti povinného voči navrhovateľovi zo sumy 100 eur mesačne na sumu 160 eur mesačne od podania návrhu, t. j. od 19.09.2017 (§ 78 ods. 1 Zákona o rodine). Výživné v takomto rozsahu totiž plne zohľadňuje zárobkové možnosti a schopnosti oboch rodičov, ako i odôvodnené potreby navrhovateľa. Berie na zreteľ i povinnosť matky podieľať sa výživným na životných nákladoch navrhovateľa s ohľadom na jej zárobkové pomery a na skutočnosť, že svoju vyživovaciu povinnosť už len v minimálnej miere vyvažuje svojou osobnou starostlivosťou o navrhovateľa, ako aj na okolnosť, že potreby navrhovateľa sú čiastočne kryté prídavkami na dieťa. Rovnako tak i trvajúcu vyživovaciu povinnosť povinného vo výške 200 eur mesačne voči synovi X. a skutočnosť, že plnením odvolacím súdom zvýšeného výživného voči navrhovateľovi nebude ohrozená vlastná výživa a potreby povinného. Odvolací súd preto návrh navrhovateľa považoval za dôvodný v časti zvýšenia výživného na sumu 160 eur mesačne a vo zvyšku ho ako neopodstatnený zamietol.

12. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil podľa § 388 CSP spôsobom uvedeným v enunciiate tohto rozhodnutia, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

13. S ohľadom na toto zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, týkajúce sa výšky vyživovacej povinnosti povinného voči navrhovateľovi odo dňa 19.09.2017, bolo potrebné posúdiť, či ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu (28. júna 2019) vznikol povinnému dlh na výživnom. V tomto smere si rozhodnutie o zročnom výživnom vyžaduje bezpečné zistenie, akú sumu povinný za predmetné obdobie titulom výživného navrhovateľovi, resp. v čase jeho maloletosti matke navrhovateľa reálne poskytol, čo je potrebné ustáliť výsluchom účastníkov konania. Za situácie, že odvolací súd v čase svojho rozhodovania poznatky potrebné k ustáleniu, či a v akom rozsahu vzniklo zročné výživné nemal, v intenciách § 389 ods. 1 písm. c/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zročnom výživnom a v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). V ďalšom konaní prvoinštančný súd po doplnenom dokazovaní v zhora naznačenom smere rozhodne o zročnom výživnom, jeho výške a spôsobe úhrady. Zároveň rozhodne i o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia (§ 376 ods. 1 CMP). Súd môže nariadiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 CMP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie podľa § 379 ods. 1 a 2 CMP, môže mu súd uložiť pokutu do 1.000 eur (§ 382 ods. 1 CMP) a to opakovane za každé porušenie povinností vyplývajúcej z rozhodnutia (§ 382 ods. 1 CMP).

Ak výzva súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti zostane bezvýsledná, a ak to povaha veci pripúšťa, súd môže rozhodnúť o tom, že príslušný štátny orgán zastaví výplatu rodičovského príspevku povinnému podľa osobitného predpisu a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa povinnému podľa osobitného predpisu (§ 383 ods. 1 CMP).

Ak úkony a opatrenia súdu smerujúce k dobrovoľnému splneniu povinnosti zostali bezvýsledné, súd výkon rozhodnutia uskutoční (§ 384 ods. 1 CMP).

Exekúciu možno vykonať len podľa zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).

Podľa § 63 ods. 1 Exekučného poriadku ak podkladom na vykonanie exekúcie je exekučný titul, v ktorom sa ukladá povinnosť zaplatiť peňažnú sumu, exekúciu možno vykonať

a/ zrážkami zo mzdy a z iných príjmov

b/ prikázaním pohľadávky

c/ predajom hnutelných vecí

d/ predajom cenných papierov

e/ predajom nehnuteľnosti

f/ predajom podniku

g/ príkazom na zdržanie vodičského preukazu